Yeni Asya’nın kılıç gibi kalemle cihadı

Ömer Öçalan: “Kur’ân’ın asrımızdaki en doğru tevili Risale-i Nur; Risale-i Nur’un en doğru tevili Yeni Asya’nın cihadda yerini yazar mısınız?”

KUR’ÂN’DA KALEM

İlk inen âyetlerde kaleme ve yazıya vurgu vardır: “Kalem ile yazmayı öğreten, insana bilmediğini öğreten
Rabb-i Ekrem’dir.”1 Keza Kur’ân’da “kalem” adıyla bir sûre vardır. Kur’ân, bu sûrenin ilk âyetinde kaleme ve kalemin yazısına yemin ediyor.2 Kur’ân’da yazmak manasında olan “ke-te-be” kökünden türemiş 320 kelime vardır. Bir âyette “mektup”, 58 âyette “mektup” kökünden fiil geçiyor. Keza “yazmak” manasında olan “se-ta-ra” kökünden türemiş 5 kelime geçiyor. “Yazmak” manasında olan “ze-be-ra” kökünden ise, türemiş 11 kelime vardır. Hazret-i Davud’a gelen Zebur aynı kökten türemiştir ve “yazılmış nüshalar” demektir.

Dolayısıyla Kur’ân’da “yazmak” manasında farklı köklerden türemiş toplam 336 kelime vardır.3

Resulullah (asm) bildiriyor ki: “Allah’ın ilk yarattığı şey kalemdir. Allah kalemi yarattıktan sonra ona ‘olacakları yaz!’ dedi, o da yazdı.”4

KÂİNATTA YAZAN SADECE BİZ MİYİZ?

Kâinatta kalemle yazan bir biz miyiz?

Levh-i Mahfuz’da Kur’ân öyle bir yazılmıştır ki, müellifi doğrudan doğruya taraf-ı İlâhî olarak dünyanın ve ahretin tek yazılı belgesi hüviyetini kazanmıştır. Gökte melekler mukadderatı, yani kâinat çapında olacakları kalemle yazıyor.

Levh-i mahfuz kalem şıkırtılarından geçilmiyor.

Omuzlarımızda kiramen kâtibin amellerimizi yazıyor.

BUGÜNÜN CİHAD VASITASI KALEMDİR

Asrımızın cihad vasıtası kılınç değil, kalem ve yazıdır. Bu gün kılınç ve silâh, zulüm ve cinayet aracı haline gelmiştir! Ama kalem ve yazı bütün haşmetiyle cihadını sürdürüyor! Kaldı ki, kılınç cihad da yapsa, Peygamber Efendimiz (asm) nezdinde kalemden, yazıdan ve mürekkepten daha muteber değildir. İşte o meşhur hadis: "Kıyamet günü âlimlerin mürekkebi şehitlerin kanı ile tartılır. Âlimlerin mürekkebi üstün gelir."

Ve dolayısıyla Nur Talebeleri için kalem ve yazı kullanarak Nur hakikatlerini anlatmak, anlatmaya vesile olmak, anlatılan nüshaları ve sayfaları neşretmek ve dağıtmak hiç tereddütsüz cihaddır.

BEDİÜZZAMAN NAŞİRLERE DEĞER VERİYOR

Bediüzzaman'ın iltifatlı bir hitabı:

"Aziz, sıddık kardeşlerim, Medresetü'z-Zehra erkânları, Nur Naşirleri!"5

Keza Üstad Hazretleri Nur dairesi mertebeleri içinde 'naşirler'e de yer veriyor.

Diyor ki: "Risale-i Nur, bir daire değil, mütedahil daireler gibi tabakatı var. Erkânlar ve sahipler ve haslar ve nâşirler ve talebeler ve taraftarlar gibi tabakatları var."6 Risale-i Nur'u kendi malı gibi hissedip sahip çıkan ve onu neşretmeyi ve ona hizmet etmeyi hayati vazifesi bilenler "talebe" unvanı kazanıyor. Talebelik unvanı kazandıktan sonra Nur hakikatlerini kendi telifi gibi neşredenler "naşirler" unvanını alıyorlar. Talebeler ve naşirler ismen ve hayalen Bediüzzaman'ın duâsına mazhar oluyorlar.7

Manevî mertebeler, "haslar, sahipler ve erkânlar" unvanlarıyla zirveye çıkıyor.

YENİ ASYA'NIN CİHADI

İşte "Yeni Asya" zirvede bir şahs-ı manevinin adıdır ki, kader-i İlâhî süfyanizmin zulümatını dağıtma görevini ona vermiştir. Bu şahs-ı manevî, yirmi sekizinci âyette işaret edilen 1393'lü yıllardan beri, yani yaklaşık kırk yıldan fazla bir zamandan beri, ona buna beğenilme kaygısı taşımadan, taviz vermeden, hâkim güçlere serfüru etmeden, nurdan ve şahs-ı maneviden başka hiçbir otoriteye boyun eğmeden, defalarca kapatıldığı halde susmadan… Oldum olası yalnız bırakıldığı halde gücünü nurundan ve şahs-ı manevisinden alarak yılmadan gazete, kitap, dergi lisanlarıyla ve imkân bulduğu diğer yayın ve neşir vasıtalarıyla nuru neşretme, şerh ve izah etme ve süfyanizm ile mücadele ve mücahede etme hizmetlerini kılınç gibi kalemle ve yazıyla sürdürüyor.

Öyleyse bu şahs-ı manevinin çıkardığı her ürünü, her neşriyatı satmak, satın almak, dağıtımını yapmak, abone olmak, abone bulmak, tavsiye etmek, sevmek, nihayet taraftar olmak ve en azından bu şahs-ı maneviye duâ etmek cihad hükmündedir.

Dipnotlar:

1- Alak Sûresi: 4-5.
2. Kalem Sûresi: 1.
3- Kütüb-ü Sitte, 1/404.
4. Kütüb-i Sitte: 2/405.
5- Emirdağ Lâhikası, s. 290.
6- Kastamonu Lâhikası, s. 188.
7- Mektubat, s. 329.